

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН СЕНЗОРНА СИМБИОЗА

chitanka.info

Есента е любимият ми сезон. Всичко се подготвя за безпаметен сън в бяло. Тогава спират да ме водят по знахари и врачки. Тогава ме оставят да си почина. Сестра ми, моята близначка започва училище и са заети с нея. Докато през лятото всички са заети с мен, през зимата никой не ни обръща внимание. Като житни зрънца сме.

Не сте виждали сестра ми? Разказвали са ми, че е най-хубавото момиче, най-умното и най-доброто, най-ученото и най-послушното. Не като мен. Аз съм тази, която водят в търсене на изход от матовата ситуация. Аз съм приживе мъртвото грозилище, създадено да съсипва живота на семейството си, а и на обществото като цяло. Аз не съм я виждала — нито нея, нито есента. Дори себе си, макар че имам някаква представа.

Обичам да чета и познавам света доста по-добре, въпреки крехката си възраст от 8 години и ограниченият поток информация, който достига до мен, заради сензорните увреждания. Доста добре умея да манипулирам родителите си, учителите си, както и сестра си, а единственото нещо без което не мога, е дактилографът ми.

Имам един голям вкъщи, както и по-малък портативен, който мога да нося с мен. Толкова са свършени, че почти не ми пречи липсата на зрение, слух и реч. Просто инсталирам книгата или вестника, които искам да прочета, и поставям ръка в специалния отвор. Машината предава директно информацията на дланта ми чрез точкови допири на различни места. Знам, че ви звучи непонятно, но мога да прочета по този начин книга три пъти по-бързо, отколкото вие бихте я прочели, използвайки зрението си. Всъщност дактилографът има функция, която би могла да преобразува моите докосвания по него в реч, разбираема за вас, но предпочитам да смятат, че съм с увредена нервна система. Така е по-лесно да се съсредоточа върху нещата, които истински ме интересуват.

Знам за света много повече от всеки един мой връстник и мога да решавам логически задачи на ниво университет, а родителите ми си мислят, че си играя с машината или „разглеждам“ детски книжки. Сестра ми е тази, която обичат, и аз държа да си остане така. Само това ходене по врачки да го нямаше...

Есен. Спокойствие и мирис на мокра шума и дим от печки. Усещам студения въздух, докато обикалям парка бавно и потраквайки с белия бастун. Оставила съм сестра ми и майка ми на детската

площадка. Толкова са примитивни техните занимания. Усещам лекия вятър и... напрежението. Сякаш на тила ми има закачена огнена топка, която пулсира все по-силно и по-силно.

Забавям крачка и спирам на слънце, чиито умиращи лъчи ме гаят. Внезапно става по-хладно. Нечия сянка е паднала върху мен. Миг по-късно усещам една ръка да ме хваща за рамото. Тежка е. Не е нито на майка ми, нито на сестра ми, а не може да е бащината, защото допирът е по-груб.

Извързвам се, въпреки че не мога да видя нищо. Целта ми е, ако е натрапник, да се уплаши от липсващите ми очни ябълки, която малформация упорито отказвам да крия зад слънчеви очила.

Непознатият говори. Усещам микроскопичните вибрации във въздуха от гласа му, както и дъх на... леш. Така миришеше баба, когато нашите я намериха на село под сайванта след като ме бяха оставили седмица при нея и след като чак след третото ми обаждане по телефона — дойдоха.

Бях я увила в стар брезент, но не можех да я помръдна и седя в жегата четири дни. Тогава много ме прегръщаха и утешаваха, представяйки си каква травма съм преживяла. Не исках да им обясня, че изобщо не ми е направило впечатление, с изключение на тежката миризма.

Този има такъв дъх. На леш. Стоя и усещам как вонята ме обгръща. Ръката му се плъзга по рамото ми. Хваща ме над лакътя и ме придърпва. Повежда ме встрани от алеята. Усещам пръстта и тревата под подметките си. Не викам, защото не мога да издам звук.

Болката... срамът... омерзението... мръсотията... болката, която ме прегърна в огнедишаща прегръдка... Вече се е стъмнило. Усещам студа, както и камъчета и клечки под гърба и задника си. В съзнанието ми се вият различни цветови форми, напълно безразборно. Точно каквито хаотични са усещанията ми. Мразя да се чувствам така. Мразя да не са подредени нещата около мен. Лицето ми гори от ударите, а в устата си усещам вкус на кръв. Не мога да спра сълзите, които напират. Отново ме облъхва този дъх на блато и груби, мазолести ръце ме хващат отпред. Отварям уста да изкрещя. Не трябва да става така, не трябва да става...

В главата ми отеква звън. Отварям очи. Засечка в изпълнението на задачата още в самото начало. Не е нещо фатално и не би трябвало да доведе до крах на мисията. Съзнанието се надига все по-силно и активността му задейства датчиците. Свързвам се с Централната Нервна Система и се опитвам да овладее ситуацията. Всичко вървеше толкова добре до този момент. Светлините и кратките флашове избухват около мен. Объркан съм за първи път от създаването си. Толкова силна реакция на стимулация не съм наблюдавал. Дали да не оставя настрана целта на проекта и да проследя докъде може да стигне, поставен под заплаха индивид... Да, ще се оттегля!

Удрям и хапя. Тялото над мен е изненадано от съпротивата и усещам промяната в миризмата на потта. Вече го няма онзи мускусен аромат на похот и все повече усещам остър възкисел мирис. Ръцете ми докосват коса и увивам пръсти в нея, дърпам колко мога. Високочестотна вибрация ми показва, че причинявам болка.

Вдигам рязко глава нагоре и челото ми среща полутвърд предмет, който поддава. Топла течност се стича по лицето ми. За първи път се усмихвам. Размивам сигналите, които получавам от ограничените си сензори и оставям само чувството на ярост да ме води. Постигам успех, макар и с голяма доза късмет.

Зъбите ми намират нещо меко и се впиват сами с цялата сила, която притежават, около 58 килограма на квадратен сантиметър, ако трябва да съм точна. Около мен всичко вибрира. Жертвата агонизира от болка, но единствената ми мисъл е, че бих искала да съм хлебарка. Хлебарките имат около пет пъти по-силна захапка от хората. Въртя се, хапя и дращя, усещам удари, но не и болка от тях. Имам чувството, че цялата съм в кръв, но яростта ме води. Единственото странно нещо е, че въпреки огромното количество адреналин, буквално изгарящо тялото ми, мисълта ми е хладна и отдалечена като на страничен наблюдател.

Борбата продължава, докато успявам да избутам тялото над себе си и то пада до мен. Долепям се и слагам ухо на гърдите му. Долавям слабите удари на сърцето. Внезапно целият приток на адреналин се оттегля и се унасям от спокойствие. Кръвта, която ме облива, е топла...

Обиталището ми е вече несигурно и разконспирирано. Измъквам се през единия от изходите. Очите ми бързо привикват с тъмнината около мен. Дърветата, храстите, тревите обграждат мястото отвсякъде. Оглеждам се, потапяйки се в нюансите на сивото. Ядосан съм. Как добре вървеше всичко! Оpozнавах света и попивах цялата информация, която регулярно предавах в централното управление, а сега...

Виждам натрапника, компрометирал приемника ми. Плъзгам се невидим и безшумен към него. Хвърлям се върху него и с удоволствие забивам челюсти в тила му.

Черепът му е крехък като яйчена черупка. Жадно засмуквам малкия мозък, а после остатъка сиво вещество. Доволен съм и се отпускам. Поглеждам към приемника, който потръпва. Тялото е живо, но вече не ми върши работа.

Плъзвам се през тревата, докато стигам безлюдна алея, неосветена от лампи. Оставам там втвърдявайки обвивката си, за да запазя терморегулацията си и постоянна приемлива температура. Унасям се, когато чувам стъпки. Поглеждам. В мрака към мен се движи върлинеста фигура със сигурна и широка крачка. За миг данните за състоянието му изникват в съзнанието ми. Изчаквам го да се приближи и се спускам мълниеносно.

Пенетрацията е болезнена в първия миг. После го чувам как хърхори, опитвайки се да изпищи, изгубил сетивата си. Знам, че е шок в първия момент, но се свиква. Толкова са несъвършени, разчитайки на елементарните си сетива...

От поляната се надига едно момиче, което за първи път вижда света. Цялото тяло го боли, но визуалните му рецептори попиват никога невиждани неща, слухът му долавя прекрасните звуци на птиците. То се опитва да запее, имитирайки ги и... чува гласа си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.